

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ผู้มีศาสตาคุ้มครองรักษา

สรุปทองคำเมื่อวันที่ ๙ ทองคำได้ ๔ บาท ๕๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๙๕ ดอลลาร์ ทองคำที่เราได้หลังจากมอบแล้วได้ ๔๐ กิโล ๔ บาท ๑๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๖,๕๘๖ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ๕,๕๙๙ กิโลกรัม รวมดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมด ๗, ๒๖๖,๕๘๖ ดอลลาร์ หาเพิ่มเข้าอีกนะ หาเพิ่มเรื่อย ๆ

ชาวพุทธไปอยู่ไหนก็ต้องเป็นพุทธไป เป็นอย่างนั้น ไปอยู่เมืองไหนจิตใจก็ติดแนบ อยู่กับธรรม ถ้าไม่มีธรรมอยู่ไหนก็อยู่เฉย ๆ ว่างั้นเลย ไม่มีความหมายทั้งนั้นนะ คำว่าธรรม ๆ นี้จะเกิดขึ้นได้ อย่างที่พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นแต่ละพระองค์ ๆ นี้ ท่านค่อยๆ เชี่ยวชาญคุณธรรม ตรีสรูบั้งขึ้นมาได้แล้ว ออกมาสอนโลกเรื่องธรรม เรื่องธรรมกับเรื่องกิเลสนี้ไปด้วยกัน พอสอนธรรมก็เป็นเรื่องให้รู้เรื่องของกิเลส เป็นการสอนให้รู้เรื่องของกิเลสไปในตัว ถ้าไม่มีธรรมแล้วหมด เพราะฉะนั้นจึงว่าอุบัติยากพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ มันเป็นอยู่ในหัวใจ มันรู้ผู้นี้จะให้หัวใจ ใครจะว่าอะไรมันไม่เคยสนใจ กับถึงขยะ ว่างี้เลยนะ ธรรมชาตินั้นเลิศ เลอขนาดไหน เกินกว่าที่จะมาสนใจกับถึงขยะ คนนั้นว่านั่น คนนี้ว่านี่ ทางนั้นสูงทางนี้ต่ำ กลัวอันนั้นเกรงอันนี้ไม่มี ธรรมไม่มี นอกจากจะออกที่ว่ามีประโยชน์มากน้อยเพียงใดเท่านั้น ถ้าไม่มีก็ไม่ออก ธรรมเป็นอย่างนั้นนะ

เราพูดจริง ๆ เราหมดความสงสัยในพระพุทธเจ้าทั้งหลายมากขนาดไหน หายสงสัยเลย โดยไม่ต้องไปถามใครละ ในตำราท่านก็มีเราก็ฟังธรรมดา ๆ พอมาเจอจริง ๆ ในหัวใจ แล้วหมอบราบเลยเทียว พระพุทธเจ้ามีมากขนาดไหนของเล่นเมื่อไร ตรีสรูบั้งนี้เป็นกัปเป็น กัลป์นับต้นนับปลายไม่ได้นะ พระพุทธเจ้าตรีสรูบั้งแต่ละพระองค์ แม้จะเป็นระยะห่างก็ตรีสรูบั้ง ไม่หยุดมาก็กัปก็กัลป์แล้ว จะไม่มากได้ยังไง นี่ละองค์ศาสตาที่มารื้อขนสัตว์ ๆ มีแต่ท่าน เหล่านี้แหละมา นอกนั้นไม่มี พอธรรมอุบัติขึ้นเมื่อไรแล้วก็พอจะลืมตาอ้าปากได้บ้าง สัตว์โลกนะ ผู้ที่มีตาคำตามันก็ไปของมันอย่างนั้น ไม่มีความหมายอะไรแหละ เวลามันรู้มันรู้จริง ๆ นี้ มันจะไปสนใจกับใครมาเชื่อหรือไม่เชื่อ อย่างที่เราเห็นอยู่อย่างนี้ คนตาดีมองมา เห็นนี้ เราบอกว่านี่ว่างั้น ถ้าสมมุติว่ากระโดนก็กระโดน ใครเชื่อหรือไม่เชื่อ เขาว่าไม่มีหรืออะไร ๆ เท่าไรมันก็ไม่สนใจ มันเห็นอยู่นี่นะ นั่น ประจักษ์อยู่อย่างนี้

นั่นละศาสตาดองค์เอกท่านตรัสรู้ธรรม ท่านรู้ธรรมท่านรู้อย่างนั้น ยิ่งประจักษ์ชัดชัดยิ่งกว่าตาเนื้อเรานี้ละ ตาเนื้อยังฝ้า ๆ ฟาง ๆ ถ้าห่างไกลบ้างก็มองไม่ชัดและไม่เห็น ถ้าเข้ามาใกล้ชิดติดพันนี้ ตานี้ถึงจะได้เห็นได้ แต่พระญาณหยั่งทราบไม่มีใกล้มีไกลฟังซิ ขอบเขตของพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้านี้ไม่มี ไม่มีคือว่าทะลุไปหมดเลย นี่ละอุบัติขึ้นมาแต่ละพระองค์เป็นของง่ายเมื่อไร เวลาสำเร็จผลขึ้นมารื้อขนสัตว์โลกขึ้นเรื่อย ๆ รื้อลงไม่มีดิ่งลงไม่มี ธรรมพระพุทธเจ้ามีแต่ดิ่งขึ้น ก็เลสนี้ดิ่งขึ้นไม่มี มีแต่ดิ่งลงอย่างเดียว ๆ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงเคลื่อนกันอยู่ในสามแดนโลกธาตุนี้ อยู่ด้วยอำนาจของกิเลสทั้งบังคับบัญชา ทั้งหลอกลวงตมตุนทุกอย่าง ล่อลวงอะไรมีอยู่ในนั้นหมด บังคับบัญชาก็มีหลอกลวงก็มี ทำให้หลงเพลินตามก็มี มีหลายแบบหลายฉบับของกิเลส

เพราะฉะนั้นสัตว์โลกถึงไม่อ้อมพ้อในการได้รับความทุกข์ ความลำบากลำบากนี้ไม่มีเข็ดหลาบ ไม่อ้อมพ้อในการที่จะหมุนตายเกิด ๆ อยู่ในโลกซึ่งเป็นการแบกหามกองทุกข์ไปพร้อม ๆ กัน ในภพน้อยภพใหญ่ตามแต่อำนาจแห่งกรรมหนักเบาเล็กน้อย กรรมมีมากมีน้อยกรรมดีกรรมชั่วจะไปตามนั้นแหละ ไปตามอื่นไม่มี อะไรจะพาให้สัตว์โลกไปนี้ไม่มีอย่างอื่น มีแต่กรรมของตัวเอง กรรมของตัวเองพาไปนะ ไม่มีใครจะมาขับไล่ไสส่งให้ไปได้ ให้ดิ่งลงก็ได้ดิ่งขึ้นก็ได้ ต้องเป็นเรื่องของกรรมดีกรรมชั่วของเจ้าของเอง เป็นผู้ดึงเจ้าของลงดึงเจ้าของขึ้น จำคำนี้ให้ตึนะ

เราเป็นผู้รับผิดชอบเราด้วยกันทุกคน ๆ ให้จำคำนี้ให้ดี โลกธาตุนี้ไม่มีใครจะช่วยใครได้ กรรมดีแหละช่วยตัวเอง กรรมชั่วแหละเอาตัวเองลง มีเท่านั้นเอง สัตว์ทั้งหลายเกิดในโลกอันนี้ มันหมุนอยู่ในภายในจิตนั้น ที่นี้เวลาอันนี้มันหมดจากใจแล้วท่านบอกว่าใจที่บริสุทธิ์ ท่านจึงเรียกว่า ปุญญาปาป ปหินบุคคล ผู้มีบุญและบาปทั้ง ๒ อย่างนี้เป็นสมมุติด้วยกัน เรียกว่าละได้หมดแล้ว ถ้าขึ้นบ้านก็ถึงบ้านแล้วไม่ต้องอาศัยบันได บันไดคือบุญคือกุศลหนุนขึ้น ๆ พอถึงที่แล้วบันไดก็เป็นบันได บุญก็เป็นบุญเป็นฝ่ายสมมุติอยู่ ชั่วก็เป็นชั่วเอื้อมไม่ถึง จิตที่ได้พ้นจากแดนสมมุติแล้วไม่มีอะไรเอื้อมถึงแหละ จึงเรียกว่าเป็นคนละฝั่ง เป็นอฐานะ เป็นไปอย่างอื่นอย่างใดไม่ได้แล้ว นั้น

คนที่ม่จิตใจเกี่ยวข้องพันพันกับธรรมกับพุทธศาสนาไปอยู่ที่ไหนก็อย่างที่ว่า อยู่ทางสหรัฐมีก็ประเทศ ประเทศลาว ประเทศเขมร ประเทศเวียดนามไปอยู่ทางโน้น ผู้มีจิตใจผูกพันกับธรรมไปอยู่ประเทศไหนก็ผูกพันอยู่อย่างนี้จะว่าอย่างไร กรรมดีก็ติดตัวไปเรื่อย ๆ อย่างนี้แหละ ผู้มีกรรมชั่วอยู่ที่ไหนมันก็กรรมชั่วติดตัวเรื่อยเพราะเจ้าของสร้างขึ้นมาแล้วก็เป็นเครื่องติดตัวเอง ๆ นั้นแหละ ไม่ไปติดใครละนะ

ให้พากันตั้งอกตั้งใจตั้งแต่บัดนี้แหละ หลวงตานับบอกชัดเจนให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เกิดมาเราไม่เคยคิดว่าจะรู้จะเห็นว่าจะได้พูดคำนี้ออกมา ก็มันจำอยู่ในหัวใจจะไม่ให้พูดได้ยังไง ไม่สนใจกับใครว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อนะ พูดให้มันเต็มยศก็ประสาถึงขยะวออย่างนั้นเลย ธรรมเลิศเลอขนาดไหนเกินกว่าที่จะมาสนใจกับถึงขยะ ที่ว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ ใครไม่เชื่อก็ให้มันไปซิเรื่องของเขา ใครเชื่อก็ไปซิ ขึ้นเรื่องของผู้นั้น ก็มีเท่านั้น ท่านพันหมดแล้วมีแต่ตั้งเท่านั้นแหละ ใครจะขึ้นก็ขึ้น ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น เมื่อมันรู้อย่างนั้นแล้วมันก็เป็นอย่างที่ว่านี่ อย่างที่ช่วยโลกเวลานี้เราต้องการอะไร เราไม่เอาอะไรก็บอกแล้วนี่นะ ทุกสิ่งทุกอย่างเราไม่เอา บาทหนึ่งเราไม่เคยแตะ ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย

อะไรจะละเอียดลออยิ่งกว่าธรรม ข้อธรรมชนิดหนึ่งไม่ได้ การไปหยิบเอาเงินพี่น้องทั้งหลายที่มาบริจาคเพื่อจุดส่วนรวมนี้ เอามาเป็นของตัวด้วยความมัวหมองหรือด้วยเจตนาที่ไม่เป็นบุญกุศล นี้เรียกว่าข้อธรรม จะทำได้ยังไง นั่น พูดอย่างนั้นซิ ใครเห็นไม่เห็นเจ้าของก็รู้อยู่ที่ว่าผิดว่าถูก นั่น มันรับกันไปในตัว ๆ เราถึงกล่าวพูดได้เลยบอกว่าเราไม่มีสำหรับที่ช่วยพี่น้องทั้งหลายคราวนี้เราไม่มีอะไรติดใจเราว่าเป็นมลทิน ได้ทุกจริตต่อพี่น้องทั้งหลายแม้เม็ดหินเม็ดทรายเราบอกเราไม่มี ถึงขนาดนั้นละ เรื่องพิธีพิธีมันไม่เกินสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคมานะ พิธีพิธีมันมากทีเดียวเพื่อส่วนรวม ๆ ด้วยเจตนาของเราเต็มไปด้วยเมตตาอยู่แล้ว มันจะไปไหน มันก็ลงจุดเดียว ๆ กันซิ

นี่ละจึงได้พูดมันเป็นเครื่องรับกัน อย่างที่ใครมาโจมตีเราว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่ได้สนใจนะ ความบริสุทธิ์อยู่กับเราทุกอย่าง ความมัวหมองมีติดคือ ความเป็นพินเป็นไฟ สร้างบาปสร้างกรรมมันเป็นอยู่กับผู้ที่สร้างขึ้นต่างหาก เราสร้างดีก็เป็นดีไปเรื่อย ๆ ดีก็ปล่อยให้สมมุติอีกด้วยนะ เราไม่เอา นั่น ฟังซิ บุญก็ไม่เอาบาปก็ไม่เอา พอ เอาหาอะไร ให้มันเต็มอยู่ในหัวใจมันก็รู้อย่าง บุญก็คือหนุนขึ้นให้ถึงที่ บาปลากลงก็มีเท่านั้นละ อยู่ในแดนสมมุติเนะบุญก็ดีบาปก็ดี พอพ้นจากนี้แล้ว ท่านเรียกว่า ปุญญาปาป ปหิณบุคคล บุญและบาปละหมดได้แล้ว ถึงบันไดคือเลยบันไดขึ้นบ้านแล้ว แล้วจะมากอดบันไดอยู่หาอะไร ขึ้นถึงบ้านแล้วก็เข้าบ้าน ใครจะมากอดบันไดอยู่ ปุญญาปาป ปหิณบุคคล ก็เป็นบันได อันหนึ่งลากลงอันหนึ่งลากขึ้น มันประจักษ์อยู่อย่างนั้นจะให้ว่ายังไง

การช่วยโลกเราช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันนะ หากชาติไทยของเราจะมีวาสนาบารมีอยู่พอสมควร คงเส้นคงวาหนาแน่นไปด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคี ความเชื่อบุญเชื่อกรรมแล้ว ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติตามธรรมที่ข้าบอก ดำเนินอยู่เวลานี้ เราเอาธรรมมาดำเนินเพื่อพี่น้องทั้งหลาย เราไม่ได้พาพี่น้องทั้ง

หลายลุ่มจมนะ เราติดเราตินี้ ดิ้นเพื่อพี่น้องทั้งหลายทั้งนั้นละ เราไม่เอาอะไรเราบอกตรง ๆ เราพอทุกอย่างแล้วไม่มีอะไร ธาตุชั้นนี้ก็เป็นเครื่องมือเครื่องมือใช้ไปอย่างนั้นแหละ ตะเกียกตะกายไป ใช้ได้แคไหนก็เอา มันใช้ไม่ได้หรือก็ทิ้งปี๊วะเท่านั้น ไม่เห็นมีอะไร นี่มีเท่านั้นนะเราที่เกี่ยวกับโลกเวลานี้

เราพูดจริง ๆ เรื่องสงสารนี้ซึ่งหาประมาณไม่ได้ เรื่องความสงสารนี้มันซึ่งเลย ความตะเกียกตะกายก็บินไปตามความสงสาร มีมากมีน้อยเฉลี่ยเพื่อแผ่ให้ทั่วถึงกันไม่ว่าส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด ธรรมจะติดแนบ ๆ ๆ ตลอดเวลา ก็เลสมาแทรกไม่ได้

จึงพากันตั้งอกตั้งใจนะ เสียงอรรถเสียงธรรมจะได้ยินง่าย ๆ เหรอ เสียงดุเสียงด่า เสียงสาปเสียงแข่งกันมันทั่วโลกดินแดน อันนี้เป็นอาหารของกิเลสเอร็ดอร่อยที่สุดเลย สำหรับคนมีกิเลสแล้วชอบดูชอบด่า ชอบตำหนิตติเตียนคนอื่น แต่ไม่เคยมาตำหนิแก้ไขตัวเองว่าบกพร่องที่ตรงไหน จะควรแก้ไขยังไงไม่เคยมาสนใจ กิเลสไล่ออกไปข้างนอก ให้ไปดูถูกเหยียดหยามคนอื่นไปอย่างนั้นนะ ไม่ได้มาตำหนิตติเตียนเจ้าของอะไรแม้แต่ชนิดหนึ่งไม่เอา เพราะฉะนั้นมันถึงไม่เห็นความบกพร่องของตัวเองซิ เกิดในชาติใดภพใดก็จมไป ๆ เพราะกิเลสไม่พาให้มาเห็นโทษ แต่ธรรมนั้นเห็น ย้อนปี๊วะเข้ามาเห็นทันที ๆ เลยธรรมแล้วแก้ไข ๆ ไม่อย่างงั้นมันจะจมนะคนเรา

นี้ได้พยายามสุดขีดแล้ว ที่ว่าทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ก็เพื่อพี่น้องชาวไทยทั้งชาติ หลวงตาไม่เอาอะไรสักชิ้น เพื่อพี่น้องทั้งหลาย ชื่อเสียงอะไร ๆ ความแน่นหนามั่นคง ความอบอุ่นมอบไว้กับพี่น้องทั้งหลายด้วยการอุทิศสำหรับพยายามของเรา โดยความเป็นผู้นำ เราไม่เอาอะไร มีแต่มุ่งต่อหน้าตาต่อพี่น้องชาติไทยของเราทั้งนั้นแหละ อุทิศสำหรับพยายาม ใครจะว่าอะไร ๆ เราไม่สนใจ เราพูดจริง ๆ อยู่ในท่ามกลางแห่งขวากแห่งหนามแต่ไม่มีอะไรจะมาปักหัวใจเราได้นะ ขวากหนามมันก็ปักหัวใจมันนั้นแหละ ผู้ใดสร้างขวากสร้างหนามสร้างพินสร้างไฟก็ไปเผาหัวใจของผู้นั้นแหละ เผาผู้ไม่ทำเผาได้ยังไง

นี่เราไม่ทำความชั่ว เราทำแต่ความดี ใครจะมาตำหนิเราว่าชั่วขนาดไหน มันก็ออกจากปากคนนั้น ออกจากหัวใจคนนั้น มันก็เผาหัวใจคนนั้นนั้นแหละ จะไปเผาอะไรเราก็เรา ไม่ได้ทำ ไม่อย่างงั้นจะว่าบุญว่ากรรมหรือ กรรมดีกรรมชั่วแน่ะ ใครทำก็เป็นของคนนั้น กุศลกุศล โทษ โทษ ก็รู้แล้วกรรมเป็นของตัว ๆ ทั้งนั้น ไม่ได้เป็นของใครนี่นะ อุทิศสำหรับพยายามเต็มกำลังความสามารถแล้วนี่ นี่ก็ประกาศเอาไว้แล้วว่า ยังไงชาติไทยของเราขอให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ไม่เหลือบ่ากว่าแรงนะ คนไทยทั้งชาติเป็นยังงี้ถึงจิตใจจิตใจจืดจาง เอนักหนา ให้ถามตัวเองทุกคน ๆ เราเกิดมาในท่ามกลางแห่งชาติไทยของเรา มีปู่ย่าตา

ยายบรรพบุรุษพาลากพาเข้ามาด้วยความสงบงามตามาตลอด มาถึงชาติไทยเรานี้มันจะเอาสมบัติที่ปู่ย่าตายายบรรพบุรุษ ที่มอบให้เป็นต้นทุน ให้เป็นสิริมงคลไปเผาหมดแล้ว เหมอ ให้ถามตัวเองอย่างนั้น

เวลานี้ก็ถูกเผามาแล้วนี่ จนจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวในเมืองไทยเรา จึงได้พากันฟื้นขึ้นมา แล้วจะจิตจางอยู่เหนือการฟื้นชาติไทยของตัวเอง ถืออะไรดีกว่าชาติอื่นหนึ่งนะ ถืออะไรดีกว่าความดี ความชั่วเป็นของดีเมื่อไร เห็นแก่บุคคลเห็นแก่พวกเห็นแก่พ่อ ยิงกว่าเห็นแก่ส่วนรวมอันเป็นประโยชน์มหาศาลนี้มันดูได้ไหมคนเรา พิจารณาซิ นี่เราขายสังสัยทุกอย่างแล้วในเรื่องของเรา ก็มีแต่เป็นความกังวลกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย นี่เคยพูดให้ฟังมาก็ครั้งก็หนพูดเพื่ออะไร แนะนำสั่งสอนตักเตือนก็ต้องตักเตือนอย่างนี้ เพื่อให้เป็นคติเครื่องเตือนใจ สำหรับเราเองเราไม่มีอะไร เตือนไม่เตือนมันก็ไม่มีอะไร หมด ที่จะตำหนิติเตียนอะไร ๆ ธาตุชั้นยังมีอยู่ก็ดำเนินไปตามธาตุชั้น ถ้าไม่มีธาตุชั้นแล้วก็ไม่มีขอบเขต นอกสมมุติไปแล้วไม่มี แต่ธาตุชั้นยังมีอยู่ในสมมุติ กิริยาอาการคำพูดคำจา การกระทำทุกอย่างก็ต้องเป็นเหมือนสมมุติ มีกฎมีระเบียบมีธรรมวินัย เป็นเครื่องบังคับให้ปฏิบัติสวงามตามสมมุติที่อยู่ร่วมกัน แน่ะ มันก็มีอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ การปฏิบัติหลักธรรมหลักวินัยกิริยามารยาททุกอย่าง จึงเป็นเหมือนกันหมดกับผู้ที่ยังไม่สิ้นกิเลส ผู้สิ้นกิเลสก็ปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยเหมือนกัน ผู้ไม่สิ้นกิเลสก็ปฏิบัติตามนั้น ท่านไม่ได้ว่าท่านสิ้นกิเลสแล้วท่านไม่จำเป็นต้องทำอย่างนี้ ท่านไม่ทำ เพราะธาตุชั้นของท่านยังมีอยู่ ความจำเป็นมีอยู่ สมมุติมีอยู่ก็ต้องปฏิบัติให้งามตากับสมมุติ นี่ละที่ท่านทำเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป เหมือนพระสงฆ์ ถ้าพูดถึงว่าพระสงฆ์เหมือนพระสงฆ์ทั่ว ๆ ไป ก็คือพระอรหันต์กับพระพุทธเจ้า แม้พระพุทธเจ้าทรงเป็นศาสดาเหนือทุกอย่างแล้ว พระองค์ก็ยังต้องปฏิบัติตามนั้นจะว่ายังไง แล้วบัญญัติอะไรไว้ก็คือศาสดาของเธอทั้งหลาย พระสงฆ์กราบพระพุทธเจ้าคือธรรมวินัยนั้นตลอดมาอย่างนี้แหละ สิ้นกิเลสแล้วก็กราบอยู่อย่างนั้นไม่ฝ่าฝืน ว่าเราสิ้นกิเลสแล้วเราไม่จำเป็นต้องปฏิบัติธรรมวินัยของพระพุทธเจ้านั้นคือเทวทัต ยิ่งเห็นคุณค่ามหาศาลมากเท่าไรยิ่งกราบพระพุทธเจ้าสนิท มันถึงถูกเข้าใจไหม ใครมาสอนเราไว้อย่างนี้เราถึงรู้ นั่น

นี่ละเรื่องระหว่างพระปุณณกับพระผู้สิ้นกิเลส การปฏิบัติกิริยามารยาททุกสิ่งทุกอย่าง ตามหลักธรรมหลักวินัยจึงปฏิบัติเหมือนกันเลย ผิดจากนั้นไม่ได้ หากขัดอยู่ในจิตของท่านเอง ใครจะละเอียดยิ่งกว่าพระอรหันต์ ท่านก็ต้องปฏิบัติเหมือนกัน ถ้าธรรมดาท่านมีอะไรในโลกอันนี้ กินไปนอนไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นไม่เห็นมีอะไร ท่านจะหวังเอาอะไร

ก็มีแต่เหี่ยวยาธาตุดุขันธไปวันหนึ่ง ๆ ท่านจะหวังเอาอะไรวิเศษหรือพิเศษยิ่งกว่านี้ท่านไม่มี อยู่กับธาตุดุขันธก็ปฏิบัติตามสมมุติที่ธาตุดุขันธยอมรับว่าเป็นสมมุติ ก็มีเท่านั้นแหละ

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องการปฏิบัติในแดนสมมุติต้องเป็นเหมือนกัน ยกตัวอย่างเช่น พระอริยบุคคล คือพระโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ นีนะ กับพระปุถุชน การปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยกิริยามารยาทต้องใช้แบบเดียวกันหมด ทั้ง ๆ ที่ท่านพ้นไปแล้ว เรื่องเหล่านี้มันอยู่กับสมมุติ ท่านจะมาหาบาปหากรรมอะไร ท่านไม่ได้มาหาบ ท่านปฏิบัติยังไงก็ ท่านเห็นความเหมาะสมในธรรมเหล่านี้แล้วนี่ โลกสมมุติมีกันยังงัยปฏิบัติยังงัย ธรรมละเอียดลออกว่านั้น ยิ่งควรจะเป็นตัวอย่างอีก นั้น เข้าใจหรือ ยิ่งปฏิบัติดีขึ้นกว่านั้นเข้าไปอีก นั้น จะมาเลย ๆ ทราม ๆ ได้หรือธรรมพระพุทเจ้า

นี่ก็สุดยอดแล้วนะ ธรรมพระพุทเจ้าจุตลากเต็มที่แล้ว ให้ตั้งใจกันทุกคน ๆ นะ เอ้า จุติขึ้นให้ได้นะชาติไทยของเรา ต่างคนต่างมีมากมีน้อยพยายามชวนชวาย เราอย่าเห็นแก่คนนั้นคนนี้อยู่ คอยดูถูกเหยียดหยามคนนั้น คอยยกตัวอยู่ตลอดเวลา คนที่ชอบดูถูกเหยียดหยามคนอื่นคือชอบยกตัวนั้นแหละ คนไม่ชอบยกตัว ชอบแต่ธรรม ธรรมไม่ชอบยกตัว ท่านอยู่เสมอไปเลย ให้จำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ ได้เวลาพอสมควรแล้วก็ จะออกเดินทาง

พวกที่อยู่ในวัดในวาข้างในข้างนอก ให้ต่างคนต่างปฏิบัติตัวเอง ให้สมกับศาสดาอยู่ที่หัวใจเราทุกคนนะ พระพุทเจ้าไม่ได้นิพนพาน อันนั้นเรื่องธาตุเรื่องขันธพระสรีระ เรื่องธรรมเป็นธรรมล้วน ๆ เป็นศาสดาล้วน ๆ ในหลักธรรมชาติ ธรรมธาตุนั้นแหละ ที่นี้ว่า ธรรมวินัยนั้นแลเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย แทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว เรามีธรรมมีวินัยมี หิริโอตตปปะ มีความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม กิริยามารยาททุกสิ่งทุกอย่างเคารพธรรมตลอดเวลา ผู้นั้นแลคือผู้มีศาสดาคุ้มครองรักษา ไปทางไหนเรียกว่าตามเสด็จพระพุทเจ้าตลอดเวลา

ผู้ไม่มีธรรมมีวินัย ไม่มีหิริโอตตปปะ เป็นความหน้าด้านหน้าดี้อ แล้วคนนี่คือเทวทัต พระพุทเจ้าร้อยพระองค์ก็ไม่ได้มีความหมายสำหรับคนหมดความหมายแล้ว เราเป็นผู้มีความหมายอยู่ ให้เคารพธรรมวินัยของพระพุทเจ้านะ อย่าไปถือว่าครูบาอาจารย์อยู่เป็นอย่างหนึ่ง ครูบาอาจารย์ไปเป็นอีกอย่างหนึ่ง ผิดทั้งนั้นแหละ กิเลสอยู่กับเรา ครูบาอาจารย์อยู่กิเลสก็อยู่กับเรา ครูบาอาจารย์อยู่หรือจากไปธรรมก็อยู่กับเราเหมือนกัน เราจะต้องได้ชำระสิ่งชั่วช้ามกตลอดเวลา ทั้งที่ครูบาอาจารย์อยู่ไม่อยู่ นี่เป็นเรื่องของเรา บกพร่องตรง

ไหนบกพร่องเรา ครูบาอาจารย์อยู่ก็ตามไม่อยู่ก็ตาม บกพร่องตัวของเรา ถ้าเราทำตัวของเราดีแล้วอยู่ไม่อยู่ก็อยู่กับเราอยู่แล้ว คือความดีจำเอนนะ เออละทีนี้ให้พร

อ่านและฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.Luangta.or.th or www.Luangta.com